

## SADRŽAJ

1. Roditelji i detinjstvo	9	
2. Majčina smrt i mistična amajlija	20	
3. Svetac sa dva tela	26	
4. Osujećeno bekstvo u Himalaje	33	
5. „Mirisni” svetac	45	
6. Tigar-svami	52	
7. Lebdeći svetac	60	
8. Veliki indijski naučnik, Džagadis Čandra Bose		66
9. Blaženi poklonik i njegova kosmička romansa		74
10. Srećem svog učitelja, Šri Juktešvara		81
11. U Brindabanu bez pare u džepu	90	
12. Godine u učiteljevom ašramu	98	
13. Svetac bez sna	124	
14. Doživljaj kosmičke svesti	130	
15. Krađa karfiola	137	
16. Nadmudrivanje zvezda	146	
17. Sasi i tri safira	154	
18. Muslimanski čudotvorac	159	
19. Moj učitelj koji je u Kalkuti, pojavljuje se u Seramporeu		164
20. Ne idemo u Kašmir	167	
21. Idemo u Kašmir	171	
22. Srce kamenog kipa	179	
23. Dobijam univerzitetsku diplomu		185
24. Postajem monah reda svamija		191
25. Brat Ananta i sestra Nalini		198
26. Nauka krija joge	203	
27. Osnivanje škole joge u Rančiju		211
28. Kaši, ponovo rođen i otkriven		219
29. Rabindranat Tagore i ja poredimo škole		224
30. Zakon čuda	228	
31. Razgovor sa svetom majkom		238
32. Rama, oživljen iz mrtvih	246	
33. Babađi, jogi-Hrist moderne Indije		253
34. Materijalizacija palate u Himalajima	261	
35. Hristoliki život Lahirija Mahasaje		271
36. Babađijevo interesovanje za Zapad		282
37. Idem u Ameriku	290	
38. Luter Burbank – svetac među ružama		299
39. Tereza Nojman, katolička stigmatičarka		305
40. Vraćam se u Indiju	313	
41. Idila u Južnoj Indiji	320	
42. Poslednji dani s mojim guruom		331
43. Šri Juktešvarovo vaskrsnuće		344
44. Kod Mahatme Gandija u Vardi		360
45. Bengalska „Radosna majka”		375
46. Jogini koja ne jede	380	
47. Vraćam se na Zapad	389	
48. U Encinitasu u Kaliforniji	393	

Izađi sa časa uz bilo kakav beznačajan izgovor i pozovi fijaker. Zaustavi se u ulici gde te ne može videti niko iz moje kuće.”

Tako su glasila moja poslednja uputstva Amaru Miteru, mom gimnazijskom drugu koji je nameravao da me prati na Himalaje. Za svoje bekstvo smo odbrali idući dan. Predostrožnost je bila neophodna, jer je moj brat Ananta neumorno bdeo. Bio je odlučio da osujeti moje planove da pobegnem, za koje je sumnjao da mi se neprestano vrzmaju po glavi. Amajlija je kao duhovni kvasac tiho delovala u meni. Nadao sam se da ću usred himalajskih snegova naći učitelja čije mi se lice često javljalo u vizijama. Porodica je sada živela u Kalkuti, gde je otac bio trajno premešten. Prema patrijarhalnom indijskom običaju, Ananta je doveo svoju nevestu da živi u našoj kući koja se sada nalazila na Gurpar putu broj 4. Tu, u maloj sobici u potkrovlju, svakodnevno sam meditirao i pripremao svoj um za božansku potragu.

Značajno jutro osvanulo je sa nepovoljnom kišom. Čuvši točkove Amarovog fijakera, hitro sam u ponjavu svezao jedne sandale, dva platna za oko bedara, brojanicu, sliku Lahirija Mahasaje i primerak „Bagavad Gite.” Zavežljaj sam bacio kroz prozor svog trećeg sprata. Strčao sam niz stepenice, pa sam naleteo na svog ujaka koji je pred vratima kupovao ribu.

„Čemu toliko uzbuđenje?” Osmotrio me je sumnjičavim pogledom.

Neodređeno sam mu se nasmešio i skrenuo u uličicu. Našavši svoj zavežljaj, pridružio sam se Amaru sa zavereničkim oprezom. Odvezli smo se u Čandni čouk, trgovački centar. Mesecima smo štedeli novac od užine da bismo mogli da kupimo englesku odeću. Znajući kako se moj oštroumni brat lako uživljava u ulogu detektiva, nadali smo se da ćemo ga nadmudriti ako budemo u evropskoj nošnji.

Na putu za železničku stanicu zastali smo da povedemo mog bratića, Đotina Goša, koga sam ja zvao Đatinda. On je bio sveže preobraćen i čeznuo je za guruom u Himalajama. Obukao je odelo što smo ga pripremili za njega. Mislili smo da smo dobro prerušeni. Srca nam zakucaše dubokim ushićenjem.

„Sve što nam je sad potrebno jesu platnene cipele.” Odveo sam svoje drugove do prodavnice koja je imala izloženu obuću sa gumenim đonovima.

„Na ovom svetom izletu ne sme biti predmeta od kože koji su dobijeni ubijanjem životinja.” Zaustavio sam se na ulici da uklonim kožne korice sa svoje „Bagavad Gite” i kožne vrpce sa svog šešira za sunce proizvedenog u Engleskoj.

Na stanici smo kupili karte za Burduan, gde smo nameravali da presednemo za Haridvar u podnožju Himalaja. Čim se voz, baš kao i mi, dao u bekstvo, izrazio sam neka od svojih sjajnih očekivanja.

„Pomislite samo”, viknuo sam, „učitelji će nas inicirati, pa ćemo doživeti trans kosmičke svesti. Telo će nam biti nabijeno takvim magnetizmom da će nam himalajske divlje životinje prilaziti sasvim krotko. Tigrovi će biti samo domaće mace koje očekuju da ih pomilujemo.”

Ta moja izjava, koja je predstavljala budućnost koju sam ja smatrao očaravajućom - i metafizički i bukvalno - izazvala je kod Amara oduševljen smešak. Đatinda je, međutim, skrenuo pogled, usmerivši ga na pejzaže koji su promicali pored nas.

„Hajde da podelimo novac na tri dela”, prekinuo je tišinu Đatinda. „Neka svako od nas u Burduanu sam kupi kartu. Tako niko na stanici neće posumnjati da zajedno

bežimo od kuće.”

Složio sam se ništa ne sumnjajući. U sumrak se naš voz zaustavio u Burduanu. Datinda uđe da kupi kartu, a Amar i ja sedosmo na peron. Čekali smo ga petnaestak minuta, a onda počesmo da se raspitujemo, ali bez uspeha. Tražeći na sve strane, dozivali smo ga po imenu, u očajnom strahu. Ali, on je nestao u mračnoj nepoznatoj okolini male stanice.

Bio sam toliko iznerviran, da sam od šoka začutao. Zar je Bog dopustio taj deprimirajući doživljaj! Romantika mog prvog brižljivo isplaniranog bekstva, koje je trebalo da me dovede do njega, bila je surovo poremećena.

„Amare, moramo da se vratimo kući”, plakao sam kao dete. „Datindin izdajnički nestanak je loš predznak. Ovo putovanje je osuđeno na neuspeh.”

„Je li to tvoja ljubav prema Gospodu? Zar ne možeš podneseš to malo iskušenje izdajničkog druga?”

Amarovo ukazivanje na to da nas Bog proverava smirilo je moje srce. Os-vežili smo se čuvenim burduanskim slatkišima, *sitabogom* („hranom za boginje”) i *motićurom* („kuglicama slatkog bisera”). Za nekoliko sati krenuli smo dalje za Haridvar. Kad smo sutradan presedali u Mogul Seraju, čekajući na peronu raspravljali smo o životno važnom pitanju.

„Amare, službenici na železnici će uskoro početi da nas ispituju. Ne potcenjujem bratovu domišljatost. Šta god bilo, neću govoriti neistinu.”

„Sve što od tebe tražim je da ćutiš. A dok ja budem govorio, nemoj da se smeješ ni ceriš.”

U tom trenutku, obratio mi se evropski službenik stanice. Mahao je telegramom čiji smisao sam odmah shvatio.

„Bežite li od kuće zato što ste se naljutili?”

„Ne!” Bio sam srećan što mi je njegov izbor reči omogućio takav nedvosmislen odgovor. Dobro sam znao da za moje neuobičajeno ponašanje nije bio kriv bes, već „božanska čežnja.”

Službenik se zatim obratio Amaru. Usledio je duhoviti okršaj rečima koji mi je jedva dopuštao da ostanem stoički ozbiljan, kako mi je savetovao moj prijatelj.

„Gde je treći dečak?” Čovekov je uneo sav svoj autoritet u svoj glas. „Hajde, kaži istinu!”

„Gospodine, vidim da nosite naočare. Zar ne vidite da smo samo dvojica?” Amar se drsko nasmeši. „Ja nisam čarobnjak, pa da stvorim trećeg dečaka.”

Očevidno zbunjen ovom drskošću, službenik je potražio novo polje za napad.

„Kako se zoveš?”

„Ja se zovem Tomas, sin sam engleske majke i Indijca koji je prešao u hrišćanstvo.”

„Kako se zove tvoj prijatelj?”

„Ja ga zovem Tompson.”

U tom času moj unutrašnji smeh samo što nije prerastao u glasan. Bez imalo ustručavanja pošao sam prema vozu, koji je, kao da ga je sudbina poslala, zviždao za odlazak. Amar me je sledio, praćen službenikom, koji je bio dovoljno lakoveran i predusretljiv da nas stavi u kupe za Evropljane. Bilo mu je očigledno neprijatno da dva dečaka polu-Engleza putuju u odeljku za domoroce. Kad je učtivo izašao, bacio

sam se na sedište i grohotom se nasmejao. Amarov lice je blistalo od zadovoljstva što je nadmudrio iskusnog evropskog službenika.

Na peronu sam uspeo da pročitam telegram svoga brata koji je glasio ovako: „Tri bengalska dečaka u engleskim odelima beže od kuće prema Haridvaru preko Mogul Seraja. Molim vas, zadržite ih do mog dolaska. Sledi nagrada.”

„Kazao sam ti, Amare, da ne ostavljaš kod kuće obeležen vozni red.” Pogledao sam ga prebacujući mu. „Mora da ga je brat tamo našao.”

Moj prijatelj je zbuñeno priznao svoj propust. Nakratko smo se zaustavili u Bareilju gde nas je čekao Duarka Prasad sa Anantinim telegramom. Duarka, moj stari prijatelj, učinio je sve što je mogao da nas zadrži. Uspeo sam da ga ubedim da se nismo olako odlučili na bekstvo. Kao i prošli put, Duarka je odbio moj poziv da nam se pridruži. Dok je voz te noći stajao na jednoj od stanica, a ja napola spavao, Amara je opet probudio neki službenik i počeo da ga ispituje. I on je podlegao udruženom šarmu „Tomasa” i „Tompsona.” Pred svitanje nas je voz pobedonosno dovezao u Haridvar. Iz daljine su nas pozdravljale i pozivale dostojanstvene planine. Žurno smo prošli kroz stanicu u sigurnost gradske vreve. Prvo što smo učinili bilo je da opet obučemo domaću nošnju, pošto je Ananta raskrinkao naše evropsko prerušavanje. Tištal me je predosećanje da će nas uhvatiti.

Pošto smo smatrali da bi bilo poželjno da odmah napustimo Haridvar, kupili smo vozne karte za Rišikeš na severu, tlo koje su posvetila stopala mnogobrojnih učitelja. Već sam ušao u voz dok se Amar još vukao po peronu. Iznenada ga je zaustavio nagli povik policajca. Taj nedobrodošli čuvar reda i zakona nas je otpratio do bungalova policijske stanice i oduzeo nam novac. Uljudno nam je objasnio da mu je dužnost da nas zadrži dok ne stigne moj stariji brat.

Pošto je saznao da su cilj begunaca koje je zaustavio bili Himalaji, policajac nam je ispričao jednu neobičnu priču.

„Vidim da ludujete za svecima! Nećete sresti većeg Božjeg čovjeka od onoga koga sam ja video juče. Moj brat policajac i ja prvi put smo ga sreli pre pet dana. Patrolirali smo duž Ganga tražeći jednog ubicu. Dobili smo naređenje da ga uhvatimo živog ili mrtvog. Bilo je poznato da se prerušava u *sadua* kako bi pljačkao hodočasnike. Nedaleko pred sobom opazili smo lik sličan opisu zločinca. Nije se obazreo na našu naredbu da stane. Potrčali smo da ga savladamo. Približavajući mu se s leđa, snažno sam zamahnuo svojom sekirom. Čovekova desna ruka gotovo da je otpala od tela. Bez krika, pa čak i bez pogleda na strašnu ranu, neznanac je nastavio da brzo hoda. Kad smo skočili pred njega, mirno je progovorio:

„Ja nisam ubica koga tražite.”

Bio sam duboko postuđen kad sam video da sam ranio božanskog mudraca. Bacivši mu se pred noge, molio sam da mi oprost i ponudio mu svoj turban da zaustavi široke mlazeve krvi.

„Sine, tvoja se greška može razumeti.” Svetac me je ljubazno gledao. „Idi svojim putem i nemoj prebacivati sebi. Voljena Majka se brine za mene.” Ruku koja se klatila gurnuo je u ranu i gle - ruka se prilepila! Na neki neobjašnjiv način krv je prestala da teče.

„Za tri dana dođite pod ovo drvo i naći ćete me potpuno izlečenog. Tako nećete

osećati grižu savesti.’

Moj drug i ja smo juče s nestrpljenjem otišli na rečeno mesto. Sadu je bio tamo i dopustio nam je da pogledamo njegovu ruku. Nije bilo nikakvog ožiljka, ni nekog drugog traga rane.

„Preko Rišikeša sam krenuo u samoću Himalaja.’ Na rastanku nas je sadu blagoslovio. Osećam da je njegova svetost uzdigla i moj život.”

Policajac je završio sa pobožnim ushićenjem. Taj doživljaj ga je očigledno dirnuo dublje nego što bi to obično bio slučaj. Svečanim pokretom pružio nam je isečak iz novina u kome je pisalo o tom čudu. Kao i u većini novina senzacionalističkog tipa (kakvih, avaj, ni u Indiji ne nedostaje) reporter je u svojoj verziji donekle preterao. Moglo se, naime, zaključiti da su saduu bez-malo odrubili glavu!

Amar i ja zažalismo što nismo susreli tog velikog jogija koji je oprostio svome progonitelju slično kao što je Hrist oprostio svome. Iako je u poslednja dva veka materijalno siromašna, Indija poseduje neiscrpnu zalihu božanskog blaga. Čak i svetovni ljudi kao što je policajac mogu s vremena na vremena da na svom putu susretnu duhovne „oblakodere.”

Zahvalili smo se policajcu što nam je tom čudesnom pričom prekratio vreme.

Verovatno je hteo da nagovesti kako je imao više sreće nego mi: sreo je prosvetljenog čoveka a da nije ništa preduzeo, dok se naše ozbiljno traganje završilo ne pred stopalima učitelja, već u ružnoj policijskoj stanici!

Tako blizu Himalaja, a ipak tako daleko, jer smo bili zatvoreni. Rekao sam Amaru da se osećam dvostruko primoranim da potražim slobodu. „Pobegnimo kad nam se pruži prilika. Možemo pešice do svetog Rišikeša.” Nasmejao sam se da ga ohrabrim.

Ali, moj drug je postao pesimista čim nam je oduzeta zaliha novca na koju smo se s pouzdanjem mogli osloniti. „Ako krenemo peške preko džungle, nećemo završiti u gradu svetaca, nego u želucima tigrova!”

Ananta i Amarov brat su stigli kroz tri dana. Amar je svoga rođaka pozdravio ljubazno i s očevitim olakšanjem. Ja sam bio nepomirljiv i Ananta je od mene čuo samo ogorčeno prebacivanje.

„Razumem kako se osećaš”, reče moj brat blago. „Od tebe jedino tražim da podeš sa mnom do Benaresa i posetiš jednog mudraca, a zatim da se vratiš u Kalkutu našem zabrinutom ocu. Tada možeš da nastaviš svoju potragu za učiteljem.”

Tu se Amar umešao da bi izjavio kako uopšte ne namerava da ponovo ide sa mnom u Himalaje. Uživao je u toplini porodičnog gnezda. Ali, ja sam znao da nikad neću odustati od potrage za svojim guruom.

Naše društvanje se ukrcalo u voz za Benares. Tamo sam dobio neobičan i trenutni odgovor na jednu od svojih molitvi.

Ananta je bio smislio lukav plan. Pre nego što je došao u Himalaje, zaustavio se u Benaresu da bi zamolio jednog čoveka, koji je važio kao autoritet za svete spise, da sa mnom porazgovara. Taj pandit, a takođe i njegov sin, obećali su Ananti da će pokušati da me odvrata od namere da postanem *sanjasin*.

Ananta me je poveo njihovoj kući. Sin, mlad čovek nametljivog ponašanja, pozdravio me je u dvorištu i započeo sa mnom dugačku filozofsku raspravu. Pošto je izjavio da može predvideti moju budućnost, reče kako mora da me posavetuje da ne postanem

monah.

„Neprestano će te pratiti nevolje i nećeš pronaći Boga ako uporno budeš nastojao da napustiš svoje uobičajene dužnosti! Svoju prošlu *karmu* nećeš moći da odradiš bez svetovnih iskustava.”

Kao odgovor na usne su mi navrle Krišnine besmrtne reči: „Čak i onaj ko ima najgoru karmu, a koji neprekidno meditira o Meni, brzo se oslobađa posledica svojih prošlih loših dela. Postavši biće uzvišene duše, on ubrzo postiže trajni mir. Arđuna, znaj ovo zasigurno: posvećenik koji svoju veru polaže u Mene nikad ne propada!”

Ali, nasilne prognoze tog mladog čoveka donekle su pokolebale moje pouzdanje. Sa svim žarom svog srca u sebi sam se pomolio Bogu: „Molim te, ukloni moju pometnju i odgovori mi ovde i sada želiš li da vodim život sanjasina ili svetovnog čoveka!”

Opazih kako neki sadu otmenog lika stoji pred kapijom panditove kuće. Očigledno je čuo živ razgovor između mene i samozvanog vidovnjaka, jer me je pozvao da dođem. Osetih kako iz njegovih spokojnih očiju struji silna moć.

„Ne slušaj toga neznalicu, sine. Kao odgovor na tvoju molitvu, Gospod mi reče da te uverim da je tvoj jedini put u ovom životu put odricanja.”

Zaprepašćen i zahvalan, srećno sam se osmehnuo toj odlučnoj poruci.

„Ostavi tog čoveka”, pozvao me je „neznalica” iz dvorišta. Moj sveti vodič podiže ruku da bi me blagoslovio, pa se polagano udalji.

„Taj sadu je isto tako lud kao i ti”, ovu zlobnu primedbu izreče sedokosi pandit. On i njegov sin su mračno su buljili u mene. „Čuo sam da je i on ostavio svoj dom u nekoj nejasnoj potrazi za Bogom.”

Okrenuh im leđa. Rekoh Ananti da ne želim više da raspravljam s našim domaćinima. Moj brat se složio da odmah krenemo, pa smo uskoro sedeli u vozu za Kalkutu.

„Gospodine detektive, kako si otkrio da sam pobegao sa dva druga?” Na putu do kuće pustio sam na volju svojoj radoznalosti. Ananta se nestašno smeškao.

„U tvojoj školi sam otkrio da je Amar otišao iz razreda i nije se više vratio. Idućeg jutra, otišao sam njegovoj kući i tamo našao obeležen vozni red. Amarov otac je upravo odlazio kočijom i razgovarao s kočijašem.

„Moj sin neće danas s nama u školu. Nestao je bez traga”, govorio je uzbuđeno.

„Čuo sam od jednog svog druga da je vaš sin sa još dvojicom dečaka odevenih u evropsko odelo ušao u voz na stanici Houra”, odgovorio je kočijaš. „Poklonili su svoje kožne cipele nekom fijakeristi.”

Tako sam imao tri ključa - vozni red, tri dečaka i engleska odela.”

Slušao sam Anantin izveštaj sa pomešanim osećanjem radosti i ljutnje. Naša velikodušnost prema kočijašu nije baš bila umesna!

„Naravno da sam odmah poslao telegrame svim šefovima stanica u gradovima koje je Amar podvukao u voznom redu. Obeležio je Bareili, pa sam poslao telegram tvom prijatelju Duarki. Pošto sam se malo raspitao u komšiluku, saznao sam da jedne noći nije bilo ni bratića Đatinde, i da se idućeg dana pojavio u evropskom odelu. Potražio sam ga i pozvao na ručak. Prihvatio je, potpuno razoružan mojom ljubaznošću. Usput sam ga neočekivano odveo u policijsku stanicu. Tamo nas je odmah opkolilo nekoliko policajaca, koje sam već ranije odabrao zbog njihovog divljeg izgleda. Pod njihovim

pretećim pogledima Đatindra je odmah sve priznao i objasnio svoje zagonetno ponašanje.

„Krenuo sam na Himalaje u uzvišenom raspoloženju”, kazao je. „Inspirisala me je pomisao na susret sa velikim učiteljima. Ali, čim je Mukunda izjavio da će za vreme naše ekstaze u himalajskim pećinama tigrovi biti kao začarani i da će sedeti oko nas kao pitome mačke, smrzao sam se od straha. Oblio me je znoj. A šta - mislio sam - ako moć našeg duhovnog transa ne izmeni zlu prirodu tigrova, hoće li oni i onda biti umiljati kao kućne mace? U mislima sam već video sebe kako prisilno boravim u tigrovom želucu, kuda nisam ušao ceo, već u delovima - deo po deo!”

Moja ljutnja što je Đatinda nestao istopila se u smehu. Ovo duhovito objašnjenje u vozu izbrisalo je svu moju nelagodnost. Moram priznati da sam osetio i sitno zadovoljstvo: ni Đatinda nije izbegao susret s policijom!

„Ti si, Ananta, rođeni pas tragač!” Moj veseli pogled nije bio lišen prebacivanja. „A Đatindi ću reći da sam srećan što nije izdajnik, već je samo hteo da spase svoju kožu.” Kod kuće u Kalkuti, otac me je preklinjao da obuzdam želju za putovanjima bar dok ne završim srednju školu. U mom odsustvu je s ljubavlju skovao plan tako što je sredio da učenjak svetačkog izgleda, svami Kealananda, redovno dolazi kod nas.

„Taj mudrac će biti tvoj učitelj sanskrita”, poverljivo mi je saopštio.

Otac se nadao da će lekcije učenog filozofa zadovoljiti moju religioznu žudnju. Ali, stvari su krenule drugačijim tokom. Moj novi učitelj, umesto da mi ponudi intelektualnu suvoparnost, još je više raspirivao moju čežnju za Bogom. Otac nije znao da je svami Kealananda bio jedan od vrlo naprednih učenika Lahirija Mahasaje. Taj učitelj, kome nije bilo ravnog, imao je na hiljade učenika koje je neodoljivo privlačio svojim božanskim magnetizmom. Kasnije sam saznao da je Lahiri Mahasaja često govorio o Kealanandi kao o rišiju ili prosvetljenom mudracu.

Bogati uvojnici uokvirivali su lepo lice moga učitelja. Njegove tamne oči su bile otvorene i jasne kao kod deteta. Svi pokreti njegovog vitkog tela bili su smireni i precizni. Uvek blag i pun ljubavi, bio je čvrsto ukorenjen u beskonačnoj svesti. Proveli smo mnoge srećne sate u dubokoj *krija*-meditaciji.

Kealananda je bio poznati autoritet za drevne šastre ili svete spise. Svojom erudicijom zaslužio je titulu „Šastri Mahasaja” kojom su mu se obično obraćali. Moj napredak u sanskritu, međutim, nije bio vredan ni da se pomene. Koristio sam svaku priliku da izbegnem dosadnu gramatiku i da započnem razgovor o jogi i o Lahiriju Mahasaji. Moj učitelj je jednog dana udovoljio mojoj želji i ispričao mi nešto iz sopstvenog života sa tim učiteljem.

„Imao sam retku sreću da uz Lahirija Mahasaju provedem deset godina. Svake večeri sam išao na hodočašće u njegov dom u Benaresu. Guru je uvek bio tamo, u malom salonu na prvom spratu. Dok je u položaju lotosa sedio na drvenoj stolici bez naslona, učenici bi se u polukrugu skupili oko njega. Oči su mu blistale božanskom radošću i bile su uvek napola zatvorene, gledajući kroz unutrašnju teleskopsku cev u sferu večnog blaženstva. Retko bi govorio dugo. Ponekad bi usmerio pogled na nekog učenika kome je trebalo pomoći. Potom bi isceljujuće reči potekle kao lavina svetlosti.

Kad bi me učitelj pogledao, u meni bi procvetao neopisiv mir. Njegov miris prožeo bi

me kao miris božanskog lotosovog cveta. Čak i kad danima ne bismo izmenili ni reči, biti uz njega bio je doživljaj koji je menjao celo moje biće. Kad bi se na putu moje koncentracije pojavila nevidljiva prepreka, meditirao bih kraj guruovih stopala. Tada bih lako ulazio i u najsuptilnija stanja svesti, a to nisam uspevao u prisustvu učitelja koji nisu bili tako veliki. Učitelj je bio živi hram Božji, a posvećenost učenika je otvarala njegova tajna vrata.

Lahiri Mahasaja nije bio knjiški tumač svetih spisa. Bez napora je crpeo iz ‚Božje biblioteke’. Iz njegovog sveznanja navirale su bujice reči i vatrometi misli. Posedovao je čudesni ključ kojim je otključavao vrata koja su vodila spoznaji duboke filozofske nauke koja je pre mnogih vekova sačuvana u *Vedama*. Kad bih ga zamolio da mi objasni različita stanja svesti koja se navode u drevnim tekstovima, pristajao bi smešeći se.

‚Sad ću ja proći kroz ta stanja i usput ti govoriti šta opažam.’ Bio je dijametralno suprotan učiteljima koji svete spise uče napamet, a zatim govore o apstrakcijama koje nisu proživeli.

‚Molim te, objašnjavaj nam svete strofe onako kako ti bude padalo na um.’ Guru, škrt na rečima, često bi tako rekao učeniku koji bi sedeo do njega. ‚Ja ću voditi tvoje misli, da bi izrekao pravo tumačenje.’ Tako su zabeležena i mnogobrojna zapažanja Lahirija Mahasaje uz obilne komentare raznih učenika.

Učitelj nikada nije savetovao da se slepo veruje. ‚Reči su samo ljuške’, govorio je.

‚Uveri se u Božiju prisutnost tako što ćeš radosno komunicirati sa njim u meditaciji.’ Bez obzira kakav bi bio učenikov problem, guru je kao rešenje uvek savetovao *krija jogu*. ‚Jogička tehnika neće izgubiti svoju efikasnost kad mene ne bude u ovom telu da vas vodim. Ona se ne može uvezati, staviti na policu pa zaboraviti, kao što je to slučaj sa teorijskom inspiracijom. Idi bez prestanka svojim putem do oslobođenja - moć *krije* je u praksi.’

Ja smatram da je *krija* najefikasnije sredstvo za spasenje sopstvenim trudom koje je ikad smišljeno u čovekovoju potrazi za Beskonačnim”, zaključio je Kealananda tom ozbiljnom izjavom. ‚Zahvaljujući njoj, svemogući Bog skriven u svim ljudima vidljivo se otelovio u Lahiriju Mahasaji i nekolicini njegovih učenika.”

U Kealanandinom prisustvu Lahiri Mahasaja je učinio jedno čudo slično Hristovom. Moj svetački učitelj ispričao mi ga je jednog dana, ne mareći za sanskriptske tekstove koji su stajali pred nama na stolu.

„Jedan slepi učenik Ramu izazivao je u meni sažaljenje. Zar da u njegovim očima nema svetla, iako tako verno služi našeg učitelja u kome Božansko blista punim sjajem? Jednoga jutra potražio sam Ramua da s njim porazgovaram. On je, međutim, satima sedeo strpljivo hladeći gurua ručno načinjenom lepezom od palmina lišća. Kad je konačno napustio sobu, pošao sam za njim.

‚Otkad si slep, Ramu?’

‚Od rođenja, gospodine. Oči mi nikad nisu blagoslovili sunčevi zraci.’

‚Naš svemoćni guru može ti pomoći. Molim te, zamoli ga za to.’

Idućeg dana Ramu je oklevajući prišao Lahiriju Mahasaji. Taj učenik se gotovo stideo da pored duhovnog izobilja moli još i za telesno zdravlje.

‚Učitelju, u Vama je Onaj koji osvetljava svemir. Molim Vas da Njegovu svetlost



dovedete u moje oči da bih mogao da vidim slabiji sunčev sjaj.’

„Ramu, neko te je nagovorio da me dovedeš u nepriliku. Ja ne posedujem isceliteljske moći.’

„Beskonačni u Vama svakako može da leči, gospodine.’

„To je zaista nešto drugo. Bog nema granica. Onaj koji u zvezdama i ćelijama tela pali tajanstveni sjaj života, svakako da može i da tvojim očima pokloni sposobnost da progledaju.’

Učitelj dotače Ramuovo čelo u tački između obrva.

„Koncentriši se na tu tačku i u tokom sedam dana često mantraj ime proroka Rame.

Sunčev sjaj će na poseban način osvanuti za tebe.’

I gle - za nedelju dana se tako i desilo. Po prvi put je Ramu je ugledao lepo lice prirode.

Sveznajući je nepogrešivo uputio učenika da ponavlja ime Rame, sveca koga je obožavao više od svih drugih. Ramuova vera je bila predanošću izorana zemlja u kojoj je niklo moćno guruovo seme trajnog isceljenja.” Kealananda je na trenutak začuao, a zatim još jednom ukazao poštovanje svom učitelju.

„U svim čudesima koja je učinio Lahiri Mahasaja, bilo je očigledno da on nikad ne dopušta ego-principu da sam sebe smatra pokretačkom silom. Budući savršeno predan primarnoj sili isceljenja, učitelj je učinio da ona slobodno poteče kroz njega.

Brojna tela koja je Lahiri Mahasaja izlečio na kraju su morala da nahrane vatru krematorijuma. Ali, tiho duhovno buđenje koje je u nama izazvao, kao i učenici koje je on oblikovao, a nalik su Hristovima, predstavljaju neprolazno čudo.”

Nikad nisam postao poznavalac sanskrita; Kealananda me je naučio jed-noj božanskijoj sintaksi.